

вижда въ тъмнината. Веднѣжъ той далъ дума, човекътъ може спокойно да си спи.

Въ мѣнастиря пирувание голѣмо — мѣсни и рибени ястия и сладка. Калугеритѣ чувствуватъ въиводитѣ, угощаватъ ги, наливатъ имъ вино. Въиводата на Котелъ и Кючюкъ-Стефанъ допиратъ чашитѣ до устата и ги прѣдаватъ на момака Мария, а тя излива виното задъ вратата; само въиводата на Добруджа, Пехливанина Дишлията, пие както трѣбва и си шури считѣ.

Схшинскійтъ игуменъ разказва за комитетитѣ, че въ тѣхъ всичко било устроено както въ послѣдното полско въстание, само не отъ Поляцитѣ, защото Поляцитѣ сѣ католици на римскій папа, служатъ на поганеца, на Турчина. Всѣки инженеринъ Полякъ — шпионипъ, всѣки телеграфистъ Полякъ — сжщо шпионинъ. Игумена бесѣдува и моли да пиятъ.

Изведнѣжъ запискахъ на морето гоебла, момака Мария чу тѣхнийтъ шумъ, защото тя цѣла се бѣше обърнала въ слухъ. Тя рече: „врѣме е!“ Въ сжщата минута се зачуха стѣпки отъ къмъ улицата.

Хитю-Оглу и Стефанъ скочиха на крака и накаралъ да стане и Дишлията. Калугеритѣ дохождатъ на вратата, молятъ ги да сѣднатъ, и да продължаватъ бесѣдата, но момака Мария завика:

„Прѣдателство! Прѣдателство! На портитѣ има заптии.

Пехливанина се събуди и истрѣзня, распрѣсна калугеритѣ на-дѣсно и на-лѣво като къклица, искърти вратата и излѣзе на брѣгътъ, а въ мѣнастиря нахълтаха запииитѣ съ каймакамина и игумена на чело: „лови! ирѣжъ!“ но въиводата е вече въ лодката съ Кючюкъ-Стефанъ и съ момака-Мария. Запийитѣ изгърмяха на сполука съ пищовитѣ, отъ лодката се разнесаха два вистрѣла единъ слѣдъ другъ, и въ отговоръ на тѣхъ се чува на брѣга двѣ окканія. Стрѣляше Хитю-Оглу, изохкаха запии или калугери, въ тъмнината не можеше да се распознае. Сутринята навѣрно нѣма да дочетжтъ двамнина.